

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Landsdommer Doctor Juris

Gustav Ludvig Baden's

vigtigste

Levnetssomstændigheder.

Sine studio et ira.

Kjøbenhavn, 1836.

Forlagt af den Wahlske Boghandel.

Trykt hos E. Grøbe & Son.

Maa trykkes.

C. Keierfen.

Længe har jeg betænkt mig ved, at følge Benner's og Belynder's igjentagne Opfordring til, at samle og udgive mine vigtigste Levnetsomstændigheder. Thi som min Stilling i Staten aldrig blev den, der kunde have nogen Indflydelse paa det Offentlige, af Bighed eller Følger, saa kunde og mine Levnetsomstændigheder lidet interessere enten nu eller i Tiden. Hvad den Lærde, Skribenten kan have virket, behøves ikke skriftlig at opbevares, det ligger i hans litteraire Arbejder. Imidlertid er min Skjæbne i min Alderdom, fremfor mange Andre's i min Cathedori, bleven saaledes, at det vel kan synes, jeg skylder mig selv, at efterlade mine Efterlevende nogen Oplysning herom.

Efter i Aaret 1780 at have deponeret fra Helsingør's Latin Skole, og i 1784 være bleven Candidatus Juris, fulgte jeg i sidstnævnte Aar min Farbroder Kammeraad T. Baden til Holland, hvor han var Inspecteur ved det Kongelige Gods Baadegaard. Min Agt var, at vende tilbage til Kjøbenhavn, for derfra, med Understøttelse af Reiseskipendium, at kunne fortsætte mine Studeringer i Udlandet. Men imidlertid blev jeg paa Holland forlovet, søgte og fik og her en lille Justitsbetjening. Ulyst til det practiske Landvæsen, som overalt til de Afspres-

dels af Jagt, Fiskeri og flere, Opholder paa Landet giver, holdt mig til mine Bøger. I de flere Decennier, jeg var Embedsmand, anvendte jeg derfor fast alle mine Fritimer paa Studering, fornemmelig i Dansk og Norsk Historie, dog og, især med Tiden, i andre videnskabelige Fag, som Medicin og Philosophie. I en Række af Aar leverede jeg, deels i Minerva, deels i vore andre den Tids periodiske Skrifter, som jeg og særskilt udgav, flere større og mindre fædrenelandiske historiske Arbejder, som en Haandbog i Danmarks Historie *), og siden ligeledes en i Norges Historie. I mine mange historiske Afhandlinger søgte jeg, især at opløse saadanne Materier, der ikke tilforn havde været behandlede. Jeg er saaledes den Første, der har leveret paa Dansk Bidrag til Fædrenelandets Medicinalhistorie, som jeg og siden har leveret Chirurgiens Historie, og skjønt ikke Læge er jeg dog den eneste Danske Forfatter af en Historie om den hele Lægevidenskab, der vel kun er en Haandbog, men, som jeg tør paastaa, saa fuldstændig, at den Læge, der med Opmærksomhed har læst den, kan vel siges, at være hjemme i sin Videnskabs Historie **). Ogsaa er jeg den Første, som paa Dansk har viist, hvori Hahnemanns Curmethode eller det homøopathiske System bestaaer og er forskjælligt fra Medic-

*) Den er oversat paa Tysk af L. S. Lobiczen. Altona 1799.

***) Lægevidenskabens Historie. En Haandbog. Christiania 1823. 344 Sider i 8. Faar i den Schubothske Boghandel.

cinens de andre Systemer, hvad endnu ikke den fortjente Danske Homöopath Hr. Lund havde faaet Leilighed til at vise. At jeg imidlertid ikke, for Historien og andre videnskabelige Sybler, glemte Lovbogen og Pligtsybler, det vise mine flere baade trykte og skrevne Efterretninger om de Egne og deres Næringer, min Stilling som Justitsbetjent gav mig Leilighed til at kjende; det vise og mine juridiske Skrifter. Saaledes beskrev jeg i Aaret 1796 Raskføvs da værende Forfatning, hvilken Beskrivelse er, om jeg mindes ret, trykt i Minerva. Den er forfattet efter en Plan, som den kundskabsrige Stiftamtmand, siden Første General-Postdirecteur, von Hellfried foreslog Ribe Stifts Kjøbstadsmagistrater, at de derefter skulde give ham en Beskrivelse, hver over sin Kjøbstad. Min over Lemvig maa rimelig ligge i Ribe Stifts-archiv. Den fortjente Fogtman lod sin over Varde trykke. Ogsaa skrev jeg under mit Ophold i Fyen en, almindelig vel optagen, Afhandling om Fiskerier, særdeles om de i Eggen af Nyborg faldende flere Sorter Fisk. — Som Herredsfoged i Omegnen af Lemvig og ved Vesterhavet vakte jeg og offentlig Opmærksomhed paa de store Uordener, der foregik ved Fodstrandingen. — Min Embedstid i den Egn faldt just ind til samme Tid, at, i Anledning af den velsgjørende Forordning 20 Juni 1788, det ny Lægdsvæsen skulde organiseres, og derfor foreslaaes hvilke Sogne ansaaes passende til Landlægder, hvilke til Søelægder. Efter min Overbeviisning bør hele Bandfuld Herred, og flere Sogne i Skodborg Herred, høre under Søelægderne, men dette smagte ikke de i Landmilitse-Sessionerne regierende militaire Autoriteter, hvad voldte

mig mange Ubehageligheder. — End tør jeg og rose mig af, at have været Den, der som Embedsmand i Nakslov allerførst foreslog Fjordens Opdybning, og fik derfor, den af slige Arbejder høit fortjente, nu forevigede, Admiral Løvenørn til Byen, hvor han i flere Dage laa i mit Huus, og ordnede det Fornødne. — Under min Embedsstilling paa Lolland foreslog jeg og, deels ved Correspondence med Autoriteterne, deels offentlig, jeg troer gjennem Politivennen, i hvis første Udgange, jeg skrev jævnlige deels under deels uden Navn, en og anden Forbedring i den Lollandiske Postis Gang fra Kjøbenhavn til Nakslov, der og tiltrak sig General-Postamtets Opmærksomhed, hvor da den af Danmark's Postvæsen høit fortjente Conferentsraad og nu første General-Postdirecteur Mennerad begyndte at faa Indflydelse. — Som tillige Herredsfoged i Lollands Sønderherred var jeg saa lykkelig, at opdage en Tyvbande af henved hundrede tildeels Huusmænd og unge Karle, hvis Tyverier i flere Aar vare gaaede ijsvang, fornemmelig paa Markederne. Over i tre Maaneder maatte jeg arbeide fast den hele Dag i Forhøret over denne Bande. Amtets Ørighed tilbød mig vel gjennem Cancelliet at forskaffe mig en Medcommissarius; men saadanne Inquisitioner udføres hældigst af Een, naar han kun hjemme arbejder ligesaa trolig som i Retten. — Allerede i Forveien, nu for over 40 Aar siden, havde jeg i Politivennen gjort opmærksom paa den slette, for Reisende snart farlige, Tilstand, hvori Spodsborg Færggaard befandt sig, og da endnu befinder sig. Thi Ingen uden Amtmanden tog Notitsse af, hvad jeg havde skrevet, dog ikke ved at besørge den foreslaaede For-

bedring, men ved at kaste Umildhed paa mig, der ikke har været uden Følger. For ikke længe siden er dette Førgesteds slette Tilstand atter offentlig paaanket af en anden, men uden at omtale, hvad jeg derom for saamange Decennier siden har skrevet. Overalt paaankes nu offentlig saa mange Uordener, gjøres Forslag til nu Et nu et Andet, uden at man erkjendiger sig, om ikke de samme Uordener ere paaankede, lige Forslag gjorde tilforn. — For mange Aar siden skrev jeg og, og var den Første der offentlig skrev, mod Epidrodsstraffen, men paadrog mig og kun derved vedkommende Autoritæts Umildhed; thi rigtig nok havde jeg dolet over, at man ikke havde gjort Forestilling til denne upassende Strafs Affkæffelse; var Forestillingen dertil gjort for en 40 Aar siden, saa var vist og denne Straf bleven affkæffet. Ogsaa denne Umildhed har ikke været uden Følger for mig. — At jeg alligevel ved disse, og mange flere mine, om Statens Indretninger, offentlige Ytringer aldrig har overtraadt vore Loves Indskrænkning i Trykkefriheden, er sienslyntigt af, at jeg aldrig derfor har været underkaster Tiltale, ja end ikke nogensinde truet dermed, uagtet det i 40 Aar ikke manglede paa de mig Umilde, som gjorde Alt Deres til at faa mig under Tiltale. Thi desværre Publicitet, Trykkefrihed har aldrig hørt til Dagens Orden i Danmark, og hører endnu ikke dertil. Lad en Forfatter, som ikke er af Partiet, indlevere til Kjøbenhavnsposten et nok saa grundigt og humant skrevet Stykke mod en af Partiet, see om han faaer det indført *). Jeg kan bevise, hvad jeg her siger. — Endog

*) Ilden maaffes for at nedsette det, saaledes som man

mine literære Arbejder, det ellers vandt alle Sagkyn-
dige Bifald, paadrog mig dog Ubehageligheder selv
paa de høieste Steder. Saaledes havde jeg i Mi-
nerva skrevet alle de Oldenborg=Danske Kongers Cha-
racteristiker, der og findes særskilte aftrykte. I en
Journal, som da udkom i Kiel, bleve disse Charac-
teristiker meget fordeelagtig bedømte. Da jeg dog
alligevel temmelig alvorlig tiltaltes for dem, som
havde jeg ikke værdig omtalt de forevige Konger m.
m., henvendte jeg mig til Recensenten, der var i
Stilling ved Hoffet, at han kunde have forsvaret mig,
og dermed da og sig selv, men det gik mig som P.
U. Heiberg. — Som flere af mine literære Arbej-
der vise, som sagt, at jeg ikke for dem glemte min
Embedsstilling, saa det ikke gik mig som den forevi-
gede Suhm aabenhjerrig tilstaaer, et Sted i sine
Smaaafkrifter, med Erkjendelse af sin store Lykke, ude-

uartig har nedsat Cancelliraad Hempel's Mening om
Stænderforsamlingens Offentlighed. Herimod er dog
vist meget at erindre, især naar man tænker sig Opfør-
selen baade i Hof- og Stads=Retten og i Høiesteret ved
den Davidiske Doms Oplæsning. — Ved at tale om
denne Offentlighed tænker jeg mig kun Danmark; thi
Portugdommenes Forhold til deres Hertug er ganske
anderledes; her gjælder ikke Frederik III Konge-
lov. — Naar betænkes, at i 600 Aar og derover har det
Danske Folk, Adelen undtagen, fast ingen Deel havt
i Regjeringen, hvad Under saa, om baade politisk og
borgerlig Frihed mistjendes, som Foransførte om H e m-
p e l, der ikke maa have sin egen Mening. Heraf og det
Mistmæst i Døgnbladene af Demagogi og Servilitæt.

lykkende at kunde leve for Videnskaberne, men og med Følelse af sin Svaghed, at det ville have gaaet ham, hvis han var bleven Embedsmand, han da skulde have staaet Fare for, over sine Bøger at glemme sine Embedsprotocoller og Regnskaber. Jeg har endnu opbevaret Kopibøger, hvori egenhændige Koncepter til Embedsbreve med Indberetninger, Forespørgseler, Erklæringer o. s. v. Det var kun mine Regnskaber, jeg desværre tildeels glemte, men sandelig ligesaa meget af Modbydelighed for Alt, hvad der er Tal, og Uduelighed til hermed at befatte mig *), som af Hang til mine Bøger. Mit daglige Ønske var en videnskabelig Stilling, hvad jeg og veed, det Danske Cancellies daværende Præsident, F r i e d r i c h v. M o l t k e, gjorde Alt, for at skaffe mig i, som jeg og ved mine historiske Arbejder havde tiltrukket mig Kiøls Universitæts berømte H e g e w i s c h e s Opmærksomhed, der under andre Omstændigheder vist og skulde have befordret mit Ønskes Opnaaelse. — Men desværre havde min Fader, Professor J a c o b B a d e n, udsat sig med Universitæts-Patronens aldsfor inderlig Fortroede. J. B a d e n havde ikke sine Collegeres, N i s s b r i g h og A b r a h a m K a l l, Klogskab. B a s

*) Thi i Datids de allerfæste latine Skoler lærtes hverken Arithmetik eller Mathematik, og disse vigtige Discipliner lærtes da endnu kun meget ufuldkommen, da duelige Lærere saa vanskelig kan faaes. Heri borde vist en Forandring det allersnarest muligt træffes. Arithmetik og Mathematik er sandelig for de latine eller lærde Skoler af langt større Vigtighed, end de levende Sprog, der Lyst undtagen, tidseuol lærer ved Universitætet.

den sig bevidst, at han var en udmærket duelig og fortjent Skolelærer, og derfor erkjendtes af Alle, hvoraf jeg alene vil nævne den især competente Dommer Sve Høegh Guldberg, kunde, nu dertil en aldrende Mand, ikke finde sig i, at en ung Mand, som Moldenhauer, der, med sit udmærkede Geni og sin ikke mindre Lærdom *) dog aldeles ingen Erfarenhed havde i Skolevæsenet, kjendte dertil som Lærer ikke Danmark og Norge, men dog alligevel vilde efter sit eget Hoved reformere det hele Danske og Norske lærde Skolevæsen. Kort — enten saa Moldenhauer fik Forfatteren dertil, eller Denne af sig selv gjorde det, for at indsmigre sig hos den da saa meget gjældende Moldenhauer — nok en Brochure udkom fra et ungt i Literaturen ganske ubekjendt Menneske, som end ikke var ordentlig Student, der skulde vise, at jeg ikke var den Kyndige i Historien, som Venner og Belyndere foregav. Efter Disjes Raad svarede jeg ikke Forfatteren, som de ansaae for en ubetydelig Personnage, men oversaa, at saa liig en Minervas Fugl **) havde han dog forstaaet at gjøre sig elsket af Moldenhauer. I de 30 til 40 Aar, jeg var Justitsbetjent, gaves der vel flere Leiligheder til at kunde være bleven anbragt i en eller anden, med mine Indsigter passende, videnskabelige Stilling; flere Belyndere gjorde og høie Vedkommende opmærksom-

*) Thi i begge disse Hensyn var han vist over Múnter, skjønt Bisshop Mynster i sin Lovtale over sin Svigerfader kunde synes at nedsette Moldenhauer.

**) See Kjøbenhavnsposten 1835 Nr. 35.

me derpaa, men jeg kom i ingen Betragtning. Eftterverdenen vil upartist bedømme, om jeg fortjente at staae tilbage for dem, der nu sidde i de af mig attraaede videnskabelige Stillinge, og, rigelig aflagte, dog ikke præstere *) hvad jeg først i med al Videnskabelighed heterogen Embedsstilling, siden kæmpende med udmygende Forsølgelser, trykkende Næringsforger, og Familiebekymringer, har præsteret ikke blot i Fædernelandets Historie, men og i andre Videnskaber. Imidlertid beholdt jeg dog endnu et Haab om, at, efter mit inderlige Ønske, kunde snart bytte min juridiske Stilling med en anden vel ikke saa ganske videnskabelig, men hvis Syssler dog vilde have været mig behageligere, end mine juridiske practiske, som i en stor Jurisdiction, jeg da havde, udfordrede fast daglige Reiser. Bekjendt nu baade af Læsning og af egen Erfarenhed med saavel Kjøbstads- som Landsby-Væsenet, kunde en Stilling i et af Regjeringens Collegier have været mig passende, og Udsigt dertil fik jeg og ved Udgangen, jeg ved min Farbroder havde til Rentekammerets høit fortjente Chef Greven af Nevenflow til Grevskabet Christiansøe. Men, sandt at sige, forspildte jeg selv denne Udsigt, dog ikke

*) Det er saaledes paafaldende, at Etatsraad Engelskøft, skjøndt han nyder aarlig Løn for sine statistiske Forelæsninger, der paaligge ham som Professor i Historien, ikke har leveret os nogen Statistik over Fædernelandet, der saa meget savnes. Etatsraad Thaarup er ikke uden Fortjeneste som statistisk Samler, men Statistikerens saa nødvendige philosophiske Blik mangler ham.

paa anden Maade, end at jeg tør være den bekjendt. Der diskuttedes nemlig, hen i Begyndelsen af dette Sæfel, om Aarsagerne til Forbrydelsers mærkelige Tiltagelse. Ogsaa jeg yttrede herom min Mening, og udlod mig især meget alvorlig mod vore Bøndergaardes da overhaandtagende Udparcellering, hvis Fordærvelighed jeg oplyste med tildeels opsigtgjørende Exemppler. Denne første offentlige Døm om en Indretning, der fyldte Lægsbrullerne med Soldater, var aldeles ikke tilpas for visse Formaaende, som derfor paa høiere Steder nedsatte min Afhandling, ja forestillede den som stridende mod Forordningen for Trykkefriheden. Benner i Kjøbenhavn skrev mig og til, at Nyttet der gik, at jeg skulde under Tiltale for mine Uttringer, der ganske stred mod de fordeclagtige Sider, hvorfra man havde forestillet Regjeringen denne Udparcellering. Dog Reventlow var ikke den hævingerrige Stormand, der forfulgte dem, som ikke vare af Mening med ham, det viiste han ved flere Leiligheder, som især mod Niels Kiegel's. Denne Ministers Willie var altid den bedste, interesserede Grunde styrede den aldrig, men han kunde feile, kunde lade sig vildlede af dem, han havde en ufortjent Tillid til, som Tilfældet var med Kongsbørg Sølvværks ganske Nedlæggelse, hvortil han lod sig forlede af Brunnicke, uagtet en Uncher og flere Normænd stærkt fraraadede denne Nedlæggelse *). Jeg

*) Denne Nedlæggelse gik endog saavidt, at alle til Værket hørende Redskaber solgtes, da de godt kunde have været opbevarede. Da derfor den Norske Regjering lod Værket igjen optage, maatte af Nytt kjøbes alle disse Redskaber.

tabte kun Ministerens Bevaagenhed, fordi jeg ville have min egen Mening.

Jeg vedblev imidlertid, som sagt, mine Stunderinger i Forbindelse med mine Embedsforretninger, og udgav nu et, nu andet lille literært Arbeide *). — Heraf tildrog sig almindelig Opmærksomhed, hvad jeg skrev mod den enhver Dplyst forhadte Kirke-disciplin, men som og skilte mig ved nogle af mine ældste Venner, hvad jeg dog saa meget mere kan og bør finde mig i, som jeg er overbevist om, at hvad jeg skrev, har havt sin store Nytte. Nærmeste Anledning til, at jeg offentlig yttrede mig over denne Disciplin, gav en ung Candidat, nu værende første theologiske Professor ved Kjøbenhavns Universitet, som, efter at han var bleven Candidat i Theologirn, debuterede som Skribent med, i Kjøeskilde Landemode at oplæse en latine Afhandling om den gamle christne Kirkes Disciplin, som han anbefalede. Denne anbefaling fandt jeg saa upassende, at jeg strax i Kjøbenhavns Skilderi 1817 No. 13 tog alvorlig til Orde mod den. Som sal. Nyrup skrev mig fra Kjøbenhavn til, saa havde og mit Stykke i Skilderiet fundet almindeligt Bifald. Flere Aar efter gjorde og en gjældende Stormand mig den Compliment, at man kunde takke mig for, Præsterne

*) Jeg udgav saaledes en Oversættelse af Cornelius Taciti Germania, endnu før dette denne berømte Historieforfatteres lille Arbeide var blevet oversat af Tacits berømte Danske Oversætter. Min Oversættelse ledsagede jeg med Noter af de nordiske Antiquiteter, hvori jeg dog nu ville finde meget at forandre, om jeg af denne Oversættelse gjorde et nyt Dpflag.

ikke havde faaet indført deres Kirke-disciplin. Thi de fik endog Biskop Münter til at lade trykke et Forslag til Kirke-disciplinens Indførelse i Danmark, som, skrevet paa Tydsk, han udsendte til adskillige tydske Theologer. Jeg lod det og ikke heller blive ved hvad jeg skrev i Skilderiet, men endnu i samme Aar (1817) skrev jeg: Det nye Testaments Beviser for, at al Kirke-regimente, Disciplin og Kirke-tugt strider mod Jesu blide Lære, og at Lærerne i den apostoliske Kirke vare Menighedernes Tjenere, ikke deres Herrer og Regenter; trykt i Odense hos Hempel. Men da Partiet alligevel endnu vedblev at arbejde for deres Kirke-disciplin, ja havde vel endog nogle Tilhængere mellem vore Store, saa skrev jeg 11 Aar efter: Den protestantiske (saa kaldte) Kirkes Forhold til Staten, især med Hensyn til den Danske Stat; trykt i Kjøbenhavn 1828 hos Popp. Overalt har jeg, nu i 18 Aar, ikke ladet undgaae nogen Anledning, Partiet gav mig, til, efter mine Evner og Kundskaber, at vise det For-dærvelige og i det Nye Testamente Ugrundede, deres Kirke-disciplin er. Men syndeligt at Ingen med større Indsigter i Kirke-historien og Philosophien, end jeg kan have, som overalt ikke en eneste enten Lærd eller Uærd har ladet sig høre i denne for Staten sandelig vigtigere Sag end Magister Lindbergs Djævel *).

*) Det kan dog ikke nægtes, at der i vor Religionsbog Bibelen, saavel i det nye som i det gamle Testamente, gives en Djævel, som og at mellem de Græske Philosophers Dæmoner gives baade gode og onde Aander.

Men ligesaa synderligt, at den, der først anbefalede Kirke-disciplinen, nu viser sig som Friheds-skrivent, da dog Intet kan stride mere mod baade politisk og borgerlig Frihed, end denne fæle Disciplin. Dog af saadanne Synderligheder i vor Literatur kunde jeg gjøre en ikke lille Samling, dersom den nyttede, og jeg ikke spille min Tid. Jeg er imidlertid saa stolt af hvad jeg har arbejdet mod Kirke-disciplinen, som jeg ikke kunde blive af noget Haderstegn, hvorvel det gjør mig oprigtig Ondt, mindre for min end for mine Børns Skyld, at jeg derved har tabt 50 Aars gamle Familievenner.

Som jeg endelig blev overbevist om, at jeg, uagtet mine Kundskaber og Flid, dog skulde være udeluft fra enhver videnskabelig Stilling, og jeg dertil mere og mere følte min Svaghed som Regnskabsfører, saa var for mig, i en tiltagende Alder, Intet tilbage, end at komme i en roligere juridisk Stilling. Den skulle det og synes jeg naaede, ved at blive By- og Raadstue-Skriver i Odense. Men under Vacancen havde man fundet paa, at Odense herfter skulde have en af flere Personer end Borgemeesteren, som hidtil ogsaa tillige havde været Byfoged, bestaaende Magistrat. *) En Borgemeester, der tillige var Auctions-directeur, en første Raadmand tillige Byfoged,

*) Jeg troer ikke det er til Kjøbstædernes Fordeel, at have en større Magistrat end Borgemeester og Byfoged, hvilke to i de smaa Kjøbstæder vel endog kan og bør forenes. Men Stædernes eligerede Borgere maa gjøre deres Pligter, og det kan ventes, naar de vækkes uden at Indflydelse af enten Under- eller Over-Dvigthet.

og Byskriveren tillige anden Raadmand, skulde udgjøre denne Magistrat, i hvis Indkomster dog Byskriveren som anden Raadmand ingen Deel skulde have, da han af vedkommende Autoriteter ansaaes rigelig lønnet af By- og Raadstuskriveriet. Naturlig vilde jeg, ved at spørge denne Forandring, have taget min Ansøgning om Byskriveritjenesten tilbage, men desværre lod jeg mig forsnakke af en Kollegiummand, jeg borde kjendt bedre, end at stole paa hans Løfter, til det Modsatte. En nu aldrende Mand, der for mange Aar siden havde været Borgemeester og Byfoged i Odense, da den virksomme Stiftamtmand Buchwald og ikke mindre virksomme Biskop Lønne Bloch vare Fyens Stifts Oversørighed, troede nu i Oldingaaarene at kunde bestride det Embede, som han i sin Manddoms Kraftaar havde fundet sig for overløgent. Han blev nu derfor igjen Borgemeester, imod at afgive Byfogeditjenesten, dog med Forbeholdenhed af Auctionsdirectoriatet. Begge, saavel Borgemeesteren, som Den der blev Byfoged og første Raadmand, vare de forgjældede Mænd, som de og Begge siden have ved deres Død efterladt sig offentlig Gjæld. Min ny Embedsstilling, som anden Raadmand og Byskriver, erfarede jeg og snart, ikke vilde blive mig behagelig. Jeg skulde uden al Løn dog som anden Raadmand dele Magistratens Forretninger og Ansvar lige med mine lønnede Colleger. Dertil kunde jeg ikke bifalde deres Unsvulst af Midlerne til Odense Byes Opkomst, der især gik ud paa Næringsindskrænkning og =Evang.

Men snart blev jeg saa lykkelig, skjønt ikke uden betydelig Opofrelse af Indkomster, at blive forflyttet

til Hirschholms Amts Birkedommer- og Birkeskriver-
Tjenester. Dette lille Embede kunde jeg besørge ved
Hjælp af en Skriverdreng, og endda have Otium til
at studere i. Hans Majestæt var og saa naadig at
forunde mig, i Betragtning af at jeg gik fra et af
Indkomster meget større til et ringere Embede, et
aarligt Tillæg af 400 Rbdlr., med, som man i Can-
celliet sagde mig, Forbindtlighed til vedblivende at
anvende mit Otium paa Fædrenelandets Historie. Nu
næved de tre Sene Aar tænkte jeg, i No her at
kunde have tilbragt Resten af dette gaadefulde Liv for
mit Embede, min Familie, og mine Studeringer.
Ved streng Oeconomie og Belynderes Understøttelse
havde jeg og de bedste Udsigter til min Embeds-Gjælds
Udbetaling, hvortil jeg under min Stilling i Odense
havde søgt gjennem det Danske Cancelli om et offent-
ligt Laan, hvad jeg vidste Andre havde faaet; men
uagtet Hans Kongelige Høihed Gouvernøren naadigst
havde erklæret sig til min Fordeel, saa affloges dog
min Ansøgning. Cancelliets Præsident, Geheim-Stats-
minister Raas, fortalte mig ved den Leilighed, at
jeg ikke var vel anskreven for den Frihed, hvormed jeg
offentlig skrev, som han alvorlig formanede mig til
at forandre, og dog havde han eller Cancelliet i tredive
og flere Aar aldrig fundet finde juridisk Grund til, for
mine frie Uttringer at sagsøge mig. — Som Justitsbe-
rjent i Hirschholms Amt fik jeg god Leilighed til at
kjennde det da nylig oprettede Rystpoliti, og blive
overbevist om dets Unødvendighed og Unytte, ja un-
der visse Omstændigheder vel endog dets Skadelighed.
I nogle trykt udgivne Bemærkninger til da værende

Byfogeds i Helsingør, Justitsraad Maribo, nu Etats-
 raad Borgemeester Steenfeld, af Landhuushold-
 ningsrådsrådet kronede Yrilskrift om Landpolitiet's for-
 bedrede Indretning, yttrede jeg med min sædvanlige
 Frimodighed min Tanke om dette Kystpoliti. Men
 da jeg, kort efter at disse Bemærkninger vare udfom-
 ne, havde Leilighed til at oprarte Cancellipræsidenten,
 yttrede han største Mishag med mine Bemærkninger,
 i Henseende til min Anskuelse af Kystpolitiet. Jeg
 lod mig alligevel ikke disconteranere, men søgte at
 modbevise alle de Grunde, han anførte for sit Kyst-
 politi, da jeg fuldkommen saa nøie som Kaas og
 Maribo kjendte Kysten, og fra Bårnsbeen har
 kjendt den. Men da ingen af mine Grunde maatte
 gjælde, saa opbragt sagde jeg tilsidst, hvad, jeg til-
 staar det, Klogskab borde have holdt mig fra at sige:
 at den eneste Nytte af Kystpolitiet, jeg kjendte, hav-
 de det's Autoriteter, som fra første Haand sik Synet
 af de mange smukke Skaanske Bønderpiger, unægtelig
 Skandinaviens første Skjønheder. Efter saa i Kort-
 hed at have rygtet mit egentlige Grinde, recomman-
 derede jeg mig med Ubedelse af Tilladelse til, ved læn-
 ger Erfaring i mit Embede udførligere at vise Kyst-
 politiet's flere ufordeeltagte Sider. Jeg fik imidlertid
 ikke denne Erfaring, men blev saa Dage efter saa uven-
 tet som pludselig suspenderet fra mine Embeder. —
 Flug tog jeg saa til Kjøbenhavn, hvor jeg strax søgte
 min sal. Svoger Professor Kamus, Directeur for
 det Rgl. Mønt- og Medaille-Cabinet, samt Bibliothe-
 carius ved det Classenske Bibliothek. Han blev
 ikke lidet bestyrtet over min Suspension, der var
 ham saa meget mere uventet, som han et Par Dage

i Forveien havde talt, og talt just om mig, med en Cancellideputeret, der aldeles ikke havde ladet sig mærke med Sligt. Inderlig rørt over min Skjæbne, og besymret for sin svagelige Søster og vore Børn, søgte min Svoger strax, først i en, saa i en anden Forestilling, at stille Cancelliet tilfreds for det Offentliges Fordringer paa mig. Jeg har ikke, eller jeg har forlagt, Gjenparten af hans første Forestilling, hvorpaa han fik Cancelliets afslaaende Svar, men dens Indhold er sluttelig af følgende Gjenpart af hans anden Forestilling til samme Collegium, saa Ord til andet lydende:

„Skjønt det maaskee vil synes dristigt eller
 „ubetænksomt at vove paa ny for det høie Colle-
 „gium et Skridt til Fordeel for en Mand, hvis
 „Sag jeg een Gang med et saa lidet hædligt Uds-
 „fald har taget Deel i, allerhøjest jeg ingen andre
 „Midler til hans Hjælp, i det ringeste ingen, paa
 „hvis Virkning jeg tør vove at gjøre Regning, har
 „at tilbyde, end jeg den Gang tilbød, og endskjønt
 „denne Mand, min Svogers Dr. Badens,
 „Sag vel ikke, saavidt jeg veed, har forværre-
 „ret sig — da nok Resultatet af de skete Underfø-
 „gelsler af hans offentlige Gjæld næppe er over, og
 „maaskee, ved endelig Revision og mulige Begun-
 „stigelser, vil betydelig blive bragt under den
 „Sum, som formodentlig antages, da mig som
 „utilstrækkeligt tilbagesendes, hvad til Sikkerhed
 „for ham var deponeret — dog ved det mod
 „ham afgivne haarde Arrestdecret, ligesom mulig

„og saa ved hans Opførel i denne Anledning *)
 „har faaet værre Udseende; saa dog uagtet alt det,
 „og de lidet gunstige Forværler, jeg heraf maatte
 „drage, har jeg ved en uylkelig Kones og de uylk-
 „felige Borns Bæklage, ved en agtværdig 80 Mark
 „Moders Taarer; ved en paa flere Maader ned-
 „bøiet Broders Kummer, ja selv ved flere Benneris
 „og agtværdige Mænds Opfordringer, ikke troet
 „at borde opgive alt Haab om mulig Redning,
 „om ikke ved fuldkommen Ufværgelse af dog Lin-
 „dring i en, som det synes, saa alvorlig truende,
 „og saa nær forestaaende Ulykke. Overbevist alt-
 „saa, som jeg er det, at det hie Collegium ikke
 „vil give et Skridt, som ved saamange Bevægs-
 „grunde er fremkaldet, nogen ugunstig Udtydning,
 „ovover jeg, om muligt min Svogers og hans
 „Families totale Odelæggelse derved kunde fore-
 „bygges, at fremsætte følgende Forslag, og at ud-
 „bede mig herover Collegiets gunstige Betænkning.
 „— Jeg overlader til Cancelliets Disposition, for
 „dermed at tilfredsstille de meest trængende For-
 „dringer, de 5 Bankactier paa 1000 Rbdlr. Sølv
 „hver, som jeg forrige Gang havde indsendt, og
 „hvis offentlige Værd er paa nærværende Tid, med
 „de paa samme i næste Termin faldende Renter,
 „9000 Rbdlr. Sedler. Videre eier jeg ikke, eller
 „veed for Nærblikket at skaffe af repræsentative

*) Ja jeg absenterede mig rigtignok ud paa Landet til
 en Ven af sal. Provst Gutfeld, hvorhen jeg gik
 om Ratten med mine Bøger under Armen, og der
 opholdt mig en Maanedis Tid.

„Penge=Effecter; thi et Tilbud af nogle Diamants
 „ringe til angivet Værdi af 1000 Specier, eller
 „lidet over, vil, frygter jeg, findes upassende, al-
 „lerhelst jeg til disses Realisation dog ikke troer,
 „at kunde eller borde give mit Samtrykke — Alt-
 „saa for det Øvrige af hvad det Offentliges Krav
 „kunde være, kan jeg kun tilbyde min Caution,
 „og den til succesfve Afberaling i bestemte Tær-
 „miner, hvilket Tilbud jeg dog kun altfor vel søs-
 „ler, af hvor liden Bægt maa være, især til Sik-
 „kerhed for offentlige Midler, hvis Hellighed, da
 „jeg ogsaa selv har deraf at administrere, jeg baade
 „troer at kjende, og at vide at paassjønne. Skul-
 „de imidlertid det høie Collegium, i Betragtning
 „af Omstændighederne, finde i nogen Maade mit
 „Tilbud antageligt, og skulde Samme, som jeg
 „troer det, have i sin Magt, ved nogen tilfæen-
 „de Eftergivelse at formindske Summen af de an-
 „tegnede Fordringer, og saaledes ogsaa kunde bi-
 „drage til at lindre noget af det Tab, som altid,
 „hvad endog ved ædelmodige Benneres og Belynde-
 „res Bidrag vil kunne tilveiebringes til en Erstat-
 „ning, vil udspringe for mig, tør jeg saameget
 „snarere haabe denne Gunst, ved at tilføie den
 „Erklæring, at om jeg end ikke tager fra mine
 „egne Nødvendigheder for Dieblicket, hvad jeg ved
 „denne Leilighed opofrer, tager jeg det dog fra en
 „mig ligesaa nær vedgaaende Familie, der ved Ta-
 „bet af dens Forsørger, en høistværdig og høistels-
 „sket Broder af mig, har paa Hjælp og Underfret-
 „telse det velmæssigste og for mit Hjerter gyldigste
 „Krav — Paa Grund ogsaa heraf, og da jeg ved

„at stilles ved den liden Formue, jeg sandelig ikke
 „uden mædig Arbeide og Anstrængelse havde er-
 „hvervet mig, nødvendig maa see min Erne for-
 „mindsket til mine Paarørendes Understøttelse, tør
 „jeg haabe, at det høie Collegium, hvis mit Til-
 „bud maatte blive antaget som tilfredsstillende for
 „de Pengesfordringer, der hvile paa min Svoger,
 „vil gunstigt tage Hensyn paa, i nogen Maade at
 „skaffe ham en Forsørgelse til at kunde bestaae med
 „sin Familie, enten ved at indsætte ham igjen i
 „sit Embede, eller til at bevirke for ham af Hans
 „Majestæts Mildhed og Naade en til hans og Fa-
 „milie's tarvelige Underholdning tilstrækkelig Pen-
 „sion — At det høie Collegium, ved at tilkjende-
 „give mig, hvorvidt mine Forslag maatte findes
 „antagelige, ogsaa herover vil meddele mig en no-
 „genledes beroligende Forhaabning, da jeg vel ind-
 „seer, at bestemt Lovte ikke herved kan finde Sted,
 „dette vover jeg af Collegiets Humanitet at vente
 „mig, og troer jeg da, efter modtaget Svar, naar
 „jeg kun i denne mig paa Hjertet liggende
 „saa vigtige Hensigt maatte finde mig nogenlun-
 „de beroliget, at skulde uopholdelig feranstalte det
 „Nødvendige til Opfyldelsen af mit gjorte Tilbud,
 „enten ved Indsendelsen af de nævnte Papirer el-
 „ler deres Beløb i Penge, og vil jeg da i Ov-
 „rigt ved Tanken paa det sødelige Tab, jeg herved
 „maatte lide, trøste mig ved, at have bidraget til
 „at redde af Ulykke en ved Ekjodesløshed og For-
 „sømmelse ulykkelig, men ellers i andre Henseene
 „der baade indenlands og hos Fremmede agtet og
 „af sit Fædrelands Literatur meget fortjent Mand,

„og til at see ham med sin saa uforskyldt lidende
 „Familie igjen sat i taalelig Forfatning.“

„Kjøbenhavn den 7 Mai 1821.“

„Kamub.“

Paa denne Skrivelse modtog min Svoger hen
 i næste Maaned følgende det Danske Cancellies Svar:

„Hr. Professoren har i behagelig Skrivelse af 7
 „Mai dette Aar igjentaget Deres tilførn gjorte
 „Tilbud, at ville til Cancelliet indsende 5 Stykker
 „Bankobligationer, lydende hver paa 1000 Rddlr.
 „Sølv, eller disses Beløb i Penge, som et Bidrag
 „til at dække den Gjæld til det Offentlige, for
 „hvilken Deres Svoger Landsdommer Dr. Juris
 „G. P. Baden for Tiden tiltales; og har De
 „derhos tilbudet Deres Caution for en succesfuld Af-
 „betaling af den Deel af Gjælden, som maatte
 „overstige hiines Beløb, hvorhos De sluttelig har
 „yttret, at De, saafremt Deres Tilbud maatte
 „blive antaget som fyldestgjørende, forhaaber, at
 „Cancelliet vilde tage Hensyn paa at skaffe be-
 „mældte Landsdommer Baden en Forsorgelse, ved
 „enten at indsætte ham igjen i hans Embede,
 „eller at bewirke ham en til hans egen og hans
 „Families Underholdning tilstrækkelig Pension. Can-
 „celliet undlader i denne Anledning ikke herved
 „tjenstligst at tilmælde Dem, at Collegiet ikke dris-
 „ster sig til at andrage paa, at Actionen maatte
 „bortfalde, med mindre der stilles fuldkommen
 „Sikkerhed i betryggende Effecter for det Beløb,
 „Landsdommer Baden er det Offentlige skyldig
 „som Embedsmand, og han derefter søger at blive

„entlediget fra sit nu havende Embede, samt un= derkaster sig Hans Majestæts Raade med Hensyn til Pension; men at hiint Beløb for Tiden af Underdommeren er opgivet til 3075 Rbdlr. 10 $\frac{1}{2}$ „Danst Courant at tilsvare efter forskjellige Om= skrivningsforhold, 8 Rbdlr. 14 s. rede Sølv, 1249 „Rbdlr. 1 M. 13 $\frac{1}{2}$ s. Sølv og 3000 Rbdlr. 3 „M. 2 s. Sedler og Tegn, hvorhos han har re= serveret Bedkommendes Riet, i Henseende til tvende mindre betydelige Poster; og at man, for saavidt der er Spørgsmaal, om hvormeget der skulde stilles Sikkerhed for, maa henholde sig til „Dommerens Opgivende.“

Selv indgav jeg og, paa min Svogers og andre Benners Raad, gjennem Cancelliet to allerunderda= nigste Ansøgninger til Majestæten; om de forelagtes Kongen veed jeg ikke; desuden kunde Cancelliets Chef, som, uagtet Forordningen 13 Febr. 1772, tillige Ge= heim= Statsminister, virke saa godt i Statsraadet, som han virkede i Cancelliet. Nek — ingen af alle disse bevægelige Forestillinger paa Papiret, saa lidet som Belynderes og Benners mundtlige Fortæller til Cancellicollegiets Personale, kunde virke noget til min Fordeel. Cancelliets første Deputeret Cold var mig endog saa ugunstig, at han afviste en Ven, der vilde hos ham tale et godt Ord for mig, og selv efterlod Cold sig, ved sin Død saa Nar efter, en betydelig offent= lig Gjæld, der især trykker en Stiftelse, hvortil min ugifte Datter, som af Stifterens Slægt, har Udgang, men nu ikke, uden hun kan betale 300 Rbdlr., som er paalagt, for at Stiftelsen kan faa Tabet ved Cold erstattet. — Jeg vedblev imidlertid under min Suspens=

sion min literaire Flid, deri jeg altid finder den eneste Trøst for Modgang; thi jeg studerer ikke, og har aldrig studeret, for at gøre hvad man kalder Lykke i Verden, men for at studere og lære, men derfor har jeg og altid kunnet skrevet med Frihed, naar derimod saamange Andres literaire Arbejder ere saa fulde af Smiger, som vare de kun derfor skrevne. Et saadant literairt Product forekommer afdøde Biskop Münters Afhandling om de to Danske Ridderordener mig at være. Allerede i Forveien havde jeg offentlig yttret mig om disse Ordener, og anført Grunde for, hvi de ikke kunde være saa gamle, som foregives *); men disse maatte i den Münterske Afhandling aldeles ikke komme i nogen Betragtning. Jeg gjennemgik derfor denne Afhandling meget nøie, og blev, ved igjentagen critisk Læsning, saa overbevist om dens uhistoriske Indhold, at jeg satte mig for, offentlig, med al mulig Lærdom, at vise dens Uhistoriskhed. Ogsaa har jeg havt den Fornøielse, af mange Sagskyndige at bevidnes deres fulde Tilfredshed med den. En saadan i Norge Høitaget gjorde mig den Compliment, at om jeg endaldrig før havde beviist mit grundige Studium i Historien, saa beviiste denne Critik det. Offentlig Dom af dertil Competente, som vare ved Universitætet lønede Professorer i Historien,

*) Thomas Bartholin om Danebrogordenens Oprindelse. En paa Latin skreven historisk Afhandling oversat og med berigtigende Anmærkninger opløst af Dr. G. E. Baden. Odense 1814. Trykt hos C. Tversen. — Faaes nu i den Schubothske og i den Wahlske Boghandel.

har jeg saa lidet seet over denne Critik, som over min senere udkomne Danmarks Riges Historie. Kun af en i mine Tanker, ganske Ucompetent, Dagens Redacteur, blev min Critik over den Münterske Afhandling omtalt paa en Maade, som jeg dog vil tro var mindre for at skade mig, hvad den i Faget uvidende Anmælder da ikke heller kunde, end for at giere sin Opvartning hos Bispen, og hans Beregning herved slog ham da heller ikke feil, hvorom mere siden. Hvad jeg videre kunde have at sige til, om behøvedes, min Retfærdiggjørelse for denne rigtignok alvorlige Critik, hører ikke her hjemme *). Jeg maa igjen til min Svogers mere end almindelig broderlige Beskræbelse for, paa en god Maade at hjælpe mig og mine ud af ver Baande. Thi da han saae, at der ingen Maade var at vente af Cancelliet, besluttede han, for at gjøre Alt muligt, at henvende sig til Selve Majestæten, som han overrakte følgende allerundantigste Forestilling:

„Til Kongen“

„Doctor Baden, paa nærværende Tid Vice-
kedemmer i Hirschholm, blev i August Maaned
forrige Aar, for nogle paa ham anmeldte For-
dringer i offentlige Penge fra et Embede, han for

*) Kun — at Biskop Münter, som under sit Besøg i Odense hos Biskop Plum talte daglig med mig, og fik baade da og siden adskillige historiske Oplysninger, lovede at vise mig en Tjeneste, naar jeg forlangte det, og han kunde vise den. Men da jeg, strax efter min Suspension, søgte ham, var han fremmet for mig.

„nogle Aar siden havde havt i Fyen, af det Danske
 „Cancelli suspenderet, og Action anlagt imod ham.
 „Da Summen af de dengang bekendte Fordringer
 „paa ham ikke beløb sig til Meget over 5000 Rbd.,
 „saa indgav jeg til Cancelliet, til Sikkerhed for
 „disse Fordringer et Nationalbank=Beviis paa 5000
 „Rbdlr. rede Solv, med Anmodning at Cancelliet
 „vilde høre den befalede Action, og indstille Manden
 „den i sit Embede igien, i hvilket Fald jeg over=
 „lod Cancelliet at disponere over det indsendte Pen=
 „gebeviis til dermed at betale Vedkommende deres
 „Fordringer. Cancelliet tilstod derpaa Actionens
 „Udsættelse i 6 Uget, men satte ikke Manden i
 „sit Embede igjen, beheldt iøvrigt det indsendte
 „Pengebeviis, uden derved at tilkjendegive, hvorvidt
 „Samme ved Beviset fandt sig tilfredsstillt. Da
 „det ved den tilstaaede Udsættelse af Actionen var
 „bleven paalagt, at sørge for de indklagede For=
 „dringers Berigtigelse, gjorde jeg mig al mulig
 „Umage for at komme efter, og fra Collegiet at
 „blive oplyst om, hvormeget disse noiagtig udgjær=
 „de, og sørgede desuden for, at den, som det hød,
 „mest presserende Deel af disse Fordringer, de saa=
 „kaldte Indquarteringspenge, paa en meget ubety=
 „delig Deel nær, bleve berigtigede. De øvrige For=
 „dringers Størrelse, som nu efter den første Op=
 „givelse ikke kunde beløbe sig til over 3000 Rbdlr.,
 „kunde jeg, al anvendt Umage uagtet, ingen Op=
 „lysning faa om, og folgelig ingen videre Forans=
 „sættninger gjøre til disse Berigtigelse, uden hvad
 „jeg ansaae alt hertil at være presteret ved de til=
 „stillede gyldige og nu mere end tilstrækkelige Ef=

„fectiver. Imidlertid var flere Fordringer fra sam-
 „me Embede iodkommen paa Baden, og da dis-
 „ses Beløb nu skal udgjøre henved 10,000 Rbdlr.
 „N. B., fandt Cancelliet, uden at tage Hensyn
 „til hvad der allerede var gjort for at redde Man-
 „den, deels underhaanden lovet, at ville blive for-
 „søgt, naar man først var underrettet om det hele
 „Beløb af det offentlige Krav paa Manden, sig
 „feranlediget til at befale Actionen paa ny anlagt,
 „for, som man har forklaret mig det, at komme
 „til endelig Wished om; hvor stor hans Gjæld til
 „det Offentlige er, da man befrygter, at flere
 „uanmældte Fordringer, der endnu kunde være forhaan-
 „den, maatte vegne imod ham. Man har saa-
 „ledes valgt den strengeste Wei, som det var mu-
 „ligt, til at komme til Oplysning om en Sag,
 „som uidentvivel ved mildere Midler havde i det
 „ringeste ligesaa let været at opklare, og man sy-
 „nes egentlig at have anvendt et Middel til at
 „anstille Undersøgelse, som nok ellers sædvanlig bru-
 „ges til at straffe med. — Jeg er forsikret om
 „at det Danske Cancelli har handlet heri, som det
 „pleier, efter Pligt og Samvittighed, og at Det
 „ikke har troet sig berettiget til at handle ander-
 „ledes eller mildere. Men det er Deres Majes-
 „tæts høie og herlige Forret, at kunde jævne og
 „formilde Lovens Strænghed, hvor de efter Om-
 „stændighederne maatte synes for haarde, og det er
 „sikkert paa det noieste overeensstemmende med De-
 „res Majestæts ædle Sindelag, at gjøre dette, hvor
 „Omstændighederne maatte give Anledning til at
 „vise deres Mildhed. — Der handleb her om en

„Embedsmand, der har tjent i mange Aar og i
 „alle andre Dele upaaklageligt, tillige i videnska=
 „delig Henseende og ved mange tildeels lærde Skrif=
 „ter har gjort sig særdeles fortjent og agtet for
 „sine Talenter og Kundskaber. At hans Hang til
 „Studeringer og hans Hengivenhed til Bøger og
 „litteraire Eysler har ladet ham glemme den nøds=
 „vendige Noiagtighed med sine Regnskabsfager, eller
 „maaskee bragt ham til at overlade den Deel af
 „sit Embede til usikre og upaalidelige Betjente,
 „kan maaskee baade i sig selv findes undskyldeligt,
 „som ogsaa saameget mere undskyldes hos ham,
 „hvem Ingen nogensinde har frembragt eller har
 „kundet frembringe Beskyldninger imod for nogen
 „Slags overdaadig Levemaade. Da han imidlertid
 „selv har kjendt sin Svaghed i den Post, at have
 „at gjøre med Regnskabsfager, har han just søgt,
 „endog med betydelig Forringelse i sine Indkom=
 „ster, at komme i et Levebrød, som var befriet
 „derfor. Saameget sørgeligere er det da, at han
 „nu i det mindre Levebrød skal komme til at lide
 „for hvad i et større kan være blevet forseet af
 „ham. Dette ville for sig bringe hans og hans
 „ulykkelige Families Undergang med sig, om endog
 „ikke det kom til, at han, ved at afsættes fra sit
 „Embede, maatte lide Tab for Mere, end det
 „Halve af dets Indkomster. — Ved Deres Majes=
 „tæts Naade og en mild eftergivende Fremgang
 „imod ham, den det Kongelige Danske Cancelli ikke
 „har troet sig berettiget til at kunde udvise, og
 „tillige ved hans Benneris Understøttelse og Opof=
 „relse kan han maaskee endnu reddes, og det Of=

„fentlige endda tilfredsstilles, naar han for det
 „første maatte igjen allernaadigst blive indsat i sit
 „Embede, og ham gives nogen Tid, i det Mindste
 „med endeel af den paa ham hvilende Gjæld, da
 „saaledes flere af hans og hans retskafne Kones og
 „vagre Børns Venner have tilsagt ham kraftig Un=
 „derstøttelse til hans Nedning. — Det er om denne
 „Raade at Undertegnede, og det i flere af Man=
 „dens Benneres og hans literaire Fortjenesters Paa=
 „skjønners Navn, vover allerunderdanigst at anraabe
 „Deres Kongelige Majestæt, og han vover saame=
 „get mere at vente i det ringeste allernaadigst Til=
 „givelse for dette Skridt, som det er en kjær Sø=
 „sters og en værdig Families Ulykke og Elændig=
 „hed han derved, endog med ikke ubetydelig Dpof=
 „relse, forsøger paa om muligt at afværge.“

„allerunderdanigst“

„K a m u s.“

Men ogsaa dette Skridt mislykkedes; thi ogsaa her var Præsidenten, som forsvarede Cancelliets Decreter mod mig, hvad han da vel efter den strænge Ret og kunde. Actionen maatte altsaa gaae frem, og den personlige Arrests Udsættelse beroede kun paa min Svoger. Jeg søgte saa til Udlandet, tog til Hamborg og derfra, paa en ikke behagelig Aarstid, til Norge, hvor jeg med en Svensk Skipper ankom i Christiania Mortensaften. Min nærmeste Grund til denne, maaskee ikke saa overlagte Resolution, staar i Forbindelse med Familieomstændigheder, som jeg ikke bør give Offentlighed. Men mine Udfigter her bleve de bedste, i Følge baade mine Kundskaber, og min,

som jeg tør sige, ikke almindelige Arbeidsomhed. So i Christiania høitagede Mænd tog sig fornemmelig af mig, Statsraad Diriks, min Landsmand, og den lærde Justitiarius Berg, som endog skaffede mig Arbeide i det Kongelige Rigsarchiv, hvor jeg ventelig den Dag i Dag havde arbeidet uden Næringsforger, om det Danske Cancellie saa havde vildet*). Imellem Danmark og Norges Konge var desuden, endnu til den Tid, intet Cartel oprettet om Flygtingers gjensidige Udlevering. — Men havde man ikke i det Danske Cancelli kunde naaet Noget af det Noget, som bragtes i Forslag til min Restitution, eller i det mindste til Lindring i min og Families haarde Ekjæbne, saa var man hældigere i at faae mig reclaimeret fra Norge, uden Hensyn til, at det Offentlige var sikret ved de for mig deponerende Pengeeffecter. — Til samme Tid, som jeg forlod Kjøbenhavn, havde en Embedsmand, af samme Aarsag, ogsaa absenteret sig. Men uagtet han efter kun 4 til 5 Aars Tjeneste var bleven den Kongelige Kasse skyldig, som hans juridiske Consulent har sagt mig, over 40000 Rddlr., jeg derimod kun skyldte, efter 30 Aars Tjeneste, 8000 Rddlr., der meget godt, naar Cancelliet vilde have hørt de Det gjorte Tilbud, kunde, som ovenfor viist, været betalte, saa kom han dog tilbage som fri Mand, ja

*) En Ven anbefalede mig hos nu afdøde Gehelme=Cabinets=Secretair Jesen til Archivarius. Men det Danske Rigsarchiv synes at være bestemt for Islændere. Bidrag til Dansk Historie har derfor ingen Archivarius leveret af Archivets rige Kilder, siden den høitfortjente Pangebet.

beholdt sin Pension, jeg derimod fortes hjem som Fange, og blev som saadan hensiddende i 5 Aar. Thi uagtet mine Norske Belyndere vist gjorde for mig, hvad de efter deres Etilling kunde og torde gjøre, saa blev jeg dog af Norges Konge udleveret. Selv med blot Hensyn til Historien, kunde maaskee den Protest eller Forestilling jeg, forinden min Udlevering var afgjort, tillod mig i dyb Underdanighed at tilskrive Hans Norske og Svenske Majestæt, være af nogen Interesse, og jeg opbevarer den altsaa her, saa lydende:

„Til Norges og Sverrigs Konge.“

„Fra fjærneste Old af, og saa længe der har været Stater, have disse altid gjæstfri modtaget hinandens gjensidige Undersaatter, som af Misforfølselse over Et og Andet forlode deres Fædreland eller den Stat, de vare Borgere i. Har den Udvandrede været en Mand af Kundskaber eller særdeles nyttige Færdigheder, modtoges han endog med aabne Arme, og fik i sit nye Fædreland den Understøttelse og Opmuntring, han savnede i sit gamle. Kun naar den Ukomne var Statsforbryder eller anden grov Misgjerningsmand, tog man tidtig, enten i Følge Convention eller af sig selv, med Grund i Betænkning at optage en saadan Forbryder. — I Tilid til denne, ved Hævd for Lov i Folketretten erklærede, Oldskif, kom jeg i sidste Aars Efteraar med en Svensk Skipper her til Christiania, ikke fra Danmark, men fra Hamborg, hvor jeg i flere Maaneder havde opholdt mig uden al Tiltale af

„Politiet eller nogen anden Autoritet, uagtet man
 „i Kjøbenhavn meget vel vidste mit Opholdsted.
 „Ved min Ankomst her til Christiania lod jeg og
 „strax min Vært anmelde mig for Politiet under
 „mit fulde Navn og min Stand, og opholdt mig
 „her saaledes ganske bekjendt, indtil jeg uventet
 „paalagdes af den høie Regjering, den 28 Januar
 „d. A., personlig Arrest. Jeg tillod mig i den
 „Anledning for Regjeringen, i en Forestilling af
 „29 dernæst underdanig at andrage om Befrielse
 „af denne Arrest, paa de efter min Overbeviisning
 „gyldigste Grunde, men som jeg da rigtig nok ikke
 „kunde godtgjøre med alle de paaberaabte Beviser,
 „fordi jeg da ei var i Besiddelse af alle de Papirer,
 „som indeholdt disse Beviser. I Følge Deres
 „Kongelige Majestæts naadigste mig givne
 „Resolution, kan jeg altsaa see, at Regjeringen
 „her, paa mine opgivne løse Grunde, ikke har
 „tordet anbefale mit Undragende for D. M. Men
 „da jeg nu fra Danmark er bleven forsynet med
 „de Beviser, i Følge hvilke jeg formeentlig, hver-
 „ken efter Folkeretten eller den private Rets Love,
 „kan være nogen persona arrestabilis, saa vover
 „jeg i dybeste Underdanighed herved at nedlægge
 „in originali disse Beviser, og hos Deres Kgl.
 „Majestæt at andrage paa, at min Arrest maa
 „ved Deres Majestæts naadigste Resolution worde
 „ophævet. At det gjælder en Mand's personlige
 „Frihed, næst Vren, det høieste Gode, at det
 „gjælder en Lærd, der i nogle og tredive Aar har
 „arbejdet, ikke uden Sagkyndiges Bifald, i Fæ-

„drenelandets, ogsaa Norges, Historie, smigret jeg
 „mig med, vil hos Deres Kgl. Majestæt
 „som Videnskabernes Ven og varme Beskytter, be-
 „virke, at dette mit underdanigste Andragende om
 „Entledigelse fra min Arrest, naadigst tages i
 „Overveielse, og finder hos Majestæten Bøn-
 „relse. Som Norsk, vel ikke Borger, dog nu
 „Undersaat, der, som tilforn underdanigst bemær-
 „ket, aabenhjert har opholdt mig her i nogle Maa-
 „neder, tør jeg vel altsaa underdanigst paaberaabe mig
 „den 99 § i Norges Grundlov, i hvis Følge ved
 „min Arrest en Forretning formeentlig skulde væ-
 „ret holdt, der skulde oplyse mig om Arrestens
 „egentlige Grund, og give mig Udgang til noget
 „andet Skridt, end at søge Deres Kgl. Majestæts
 „Beskyttelse og Retfærd. Da kun en Requisition
 „fra den Danske Regjering, der dog ikke kan i og
 „for sig selv forpligte, er mig opgivet som Nar-
 „sag til min Arrest, saa formoder jeg den grundet
 „paa § 3 i Tillægstractaten af 10 Decbr. 1809,
 „hvilken, skjønt indgaaet allene mellem Sverrig og
 „Danmark, Regjeringen dog har anseet gjældende
 „for Norge, uagtet Kieler=Tractaten, som fornyede
 „hiin Tractat mellem Sverrig og Danmark, ikke
 „kunde være indgaaet paa Norges Vegne, som
 „den og ikke heller fra Norsk Side skal være erkjendt,
 „ligesom ikke heller, saavidt mig bekjendt, er mel-
 „lem Norge og Danmark, siden disse to Rigers
 „Afskillelse, oprettet noget særligt Cartel. Imid-
 „lertid har min fuldeste Overbeviisning om, at
 „jeg med lovlige Sikkerhed for min Person kun-
 „de begive mig til Norge, saaledes forledet mig,

„da den bragte mig til dette Land, og jeg tør
 „derfor smigre mig med, at denne Omstændighed,
 „som først min paafølgende ulykkelige Erfaring
 „kunde lære mig at kjende, tør hos Deres Kon=
 „gelige Majestæts Retfærdighed ikke blive uden
 „Bigtighed i Bedømmelsen af de Grunde, paa
 „hvilke jeg underdanigst formener, at endog selve
 „Tractaten, betragtet som Norge vedkommende,
 „hjemler min Arrests Ophævelse. Paaberaabte §
 „fordrer, at Den der under Omstændigheder,
 „som De, jeg er i, begiver sig fra Danmark til
 „Sverrig eller omvendt, anholdes og fastsættes saa
 „lange indtil tilstrækkelige Dplysninger om ham da
 „kunne blive indhentede. Jeg har allerede underdanigst
 „tilladt mig at gjøre D. K. Majestæt opmærk=
 „som paa, at jeg ikke er kommen hertil fra Dan=
 „mark, men directe fra Hamborg til Christiania.
 „Casus foederis synes altsaa uauwendelig paa mig,
 „der, ved at komme til Hamborg, allerede var
 „fuldkommen fri, før jeg begav mig her til Nor=
 „ge. Fremdeles siger Tractaten, at hvis den Tid
 „er medgaaet, inden hvilken de fornødne Dplys=
 „ninger kunde være tilstede, saa er Arrestatus be=
 „rettiget til Frihed, om end saadanne Dplysninger
 „skulle virkelig mangle. Jeg er uvidende, om
 „fra den Norske Regjering's Side er gjort noget
 „til at erholde de behørigte Dplysninger for, at
 „jeg aldeles ikke er i noget af de Tilfælde, hvori
 „Tillægstractaten § 1 bestemmer Udlevering. Men
 „jeg tør ansee det som Pligt for den Danske Re=
 „gjering, at de havde ledsaget sin Requisition om

„min Unholdelse med Oplysninger, der godtgjor=
 „de, at jeg er Gjenstand for Udlevering, da Trac=
 „taten kun i de Tilfælde, hvor Udlevering finder
 „Sted, hjemler Arrest. Da nu dette ikke er skeet,
 „og ingen Oplysninger herom fra Danmark senere
 „ere indkomne, saa vover jeg at tro, at den ved
 „tit paaberaabte Tractat givne Anledning ophører
 „for Deres Majestæt paa Grund af Sver=
 „rigs, førend Sammes Forening med Norge, ind=
 „gaaede Tractater, til at berøve mig min Frihed.
 „Til ydermere Bestyrkelse for alle forhen af mig
 „anførte Grunde, tillader jeg mig endvidere, un=
 „derdanigst at vedlægge følgende to originale Do=
 „cumenter. Det ene er Udskrift af en under
 „mit interimistiske Ophold i Kjøbenhavn hos mig
 „af den Kongelige Foged sammesteds holdet Arrest=
 „og Relaxations=Forretning, dateret 26 og 29 Junii
 „1822. Dette Document godtgjør uimodsigeligt, at
 „jeg som Regnskabsbetjent har ganske opfyldt den
 „for Danmark, som endnu for Norge, gjældende
 „Kammerretsordning af 18 Marts 1720 § 14, ved
 „at min Frænde P. N. ikke alene har deponeret
 „hvad jeg da af Justitien fordredes for, men endog
 „ikke blot som Cautionist men som Selskyltner
 „har indgaaet Sikkerhed for hvad man ved endes=
 „lig Dom skulde finde, at jeg bliver skyldig til det
 „Offentlige. Staten eller Regjeringen har saale=
 „des altsaa ingen Fordring paa mig, men alene
 „paa indbemeldte min Cautionist og Selskyltner,
 „der, naar i Sagen endelig Dom falder, som end=
 „nu ikke er Tilfældet, er min eneste Creditor med
 „Hensyn til denne Fordring. At jeg ikke er sag=

„søgt eller judicialiter tiltalt for nogen anden of=
 „fentlig Gjæld, end den der saaledes er borget for,
 „viser Akterne fra den constituerede Justitsbetjent
 „i mit Børnething Hirschholms Birk, som jeg til=
 „lige giver mig den underdanigste Frihed under Nr.
 „2 at fremlægge.—Efter nu saaledes at have godt=
 „gjort, at jeg ikke er i det Tilfælde, hvori jeg
 „tractatmæssig kan fordres udleveret til Danmark,
 „og følgelig ei heller til den Danske Regjering (som
 „desuden her blot handler paa privat Mand's — Selv=
 „skyldnercautionistens — Vegne) kan her fordres an=
 „holdt, saa tør jeg underdanigst haabe naadigst Løslæ=
 „delse af min Arrest, hvorom jeg i dybeste Underda=
 „nighed herved anholder hos Deres Kongelige
 „Majestæt. Skulle, som jeg dog ikke kan tro,
 „imidlertid endnu savnes Noget til at bevirke mig
 „Entledigelse fra min Arrest, saa ansøger jeg til=
 „lige underdanigst om, enten at Saadant naadigst
 „maatte vorde mig tilkjendegivet, eller at Vedkom=
 „mende maatte ved Deres Majestæts Befæ=
 „ling paalægges, fra den Danske Regjering at ind=
 „hente Oplysning, om Hoisamme har anden be=
 „viislig Fordring paa mig, end den meerbeimeldte
 „P. R. har efter en usvækket Kjendelse af Kon=
 „gens Foged, fyldestgjort, ved deels at udbetale
 „hvad af Justitien krævedes, deels for hvad Mere
 „kunde efter endelig Dom fordres, at stille en uop=
 „sigelig Selvskyldnercaution.“

„Underdanigst“

„Gustav Ludvig Baden.“

Saavidt denne underdanigste Protest eller Fore=
 stilling.—Da jeg ikke var indviet i Norges jus publicum,

faa viiste daværende Høiesterets-Udvocat Hjeltn mig det Venfkab, at være paa Raad med mig ved dens Conception. Jeg skylder at bevidne ham min forbindtligfte Tak faavel herfor, fom for de flere Venfkaabsbeviser, han gav mig under mit Ophold i Chriftiania.

Jeg kom da igjen til Kjøbenhavn, dog, det forftaar fig, fom Fange. Men vedblev mine Studeringer fra om Morgenen Klokken 4 til Aftenen Kl. 9, og, efter min Forlæggeres Onfke, samlede til andet Bind af Smaa Afhandlinger og Bemærkninger fornemmelig i Fædrenelandets, Middelalderens og den Chriftne Kirkes Hiftorie, hvoraf forfte Bind var udkommet et Par Aar i Ferveien. Andet Bind udkom faa i 1824, men var ikke faa snart udkommen, før en Ven fortalte mig, at Mønter nu vilde, fom han formodede, hævne fig for min Critik over hans Afhandling om de Danfke Ridderordener. Thi han havde gjort Cancelli-Præsidenten opmærkfom paa mine i disse Dage udkomne smaae Afhandlinger, fom religionsftridige og harde deri Medhold af General-Procureuren. Jeg fvaarede ham, at det kunde jeg ikke tro, da Jefu blide Lære, hvoraf dog fornemmelig en Bifkop maa være befjælet, detefterer intet mere end Hævn. Men faa Dage efter blev jeg alligevel for disse Afhandlinger fat under Tiltale, ikke ved Kongebud men ved en blot Cancellibefaling. Skjæbnen vilde faaledes, at jeg ffulde tilbage til mit Fædreneland, for i min Alderdoms Aar videre at fortrædiges, end jeg mod disse Aar allerede var blevet det. Iøvrigt tør jeg selv i mit Livs fidsfte Aandedræt overlade til Efterverdenen at bedømme, om disse Afhandlinger gjøre enten dens Forfatter eller vor

Literatur nogen Skam, om end der i samme kunde være nogle uforsigtige, med den rettroende Dogmatik ikke noksom stemmende, Udtryk. Og djervt tør jeg gjentagen opfordre, som jeg før har gjort det, Generalprocureur, Cancellideputeret Orsted, til at vise den plumpe Haan, som han vil skal ligge i disse Afhandlinger. *) Publicum maatte imidlertid blive i den Tro, at jeg i mine Afhandlinger havde haanet Religionens Sandheder, thi ganske uventet førtes Ac-

*) Allerede i 1785 paatænkte Oversættelsen af Linisens dangereuses, men Pram eller Rahbek holdt Oversættelsen tilbage, ved i deres Minerva at gjøre opmærksom paa denne Bogs saa store Usædelighed, at, som de udtrykte sig om den; Bøddelen ikke nogenstunde havde brændt et Skrift, der har været halvt saa afskueligt, som Linisens dangerouses, hvor Arggæsløshed forestilles som sin Levemaade, og Erbarhed som snævee Hovedets Jordom. Alligevel fik for to til tre Aar siden en Anden det Indsald, at oversætte dette usædelige Skrift, lod Oversættelsen trykke, og vilde saa publicere den i Aviserne. Dog da det skrevne Avertissement herom kom til Politi-Censur, tilbageholdtes det og indsendtes til Cancelliet. Dette Collegium lod da lægge Beslag paa alle Exemplarerne, og forbyde deres Salg, men forinden var dog som jeg har seet, underhaanden enkelte Exemplarer komne ud i Publikum, og de læses vist begjærligere, end mine Afhandlinger, som ikke kan være hver Mand's Læsning, men kun deres, som kan prøve hvad i dem er sagt, uden at tage Skade deraf, om de end var saa farlige, som man gjerne har villet bilde Publikum ind. Alligevel kom hiin Oversætter, saavidt jeg veed, hverken under Tiltale eller Censur.

tionen for Høiesteret inden lukte Døre. Man havde ladet mig spørge, om jeg vilde have den mundtlig eller skriftlig ageret, og jeg svarede mundtlig, hvad jeg sandelig ikke havde svaret, naar man tillige havde sagt mig, at den i saa Fald skulde føres inden lukte Døre, men herom fik jeg intet at vide, før samme Dag Sagen skulde for. Jeg detesterer Demagogi ligesaa meget som Scervilitæt, saa frit jeg derfor altid har skrevet, saa har jeg dog aldrig smigret Folket eller almindelige Mand. Min Advocat Justitsraad Sporron fandt derfor, at det ikke kunde betale sig, at opfatte sit Forsvar for mig, som ingen Publikums Mand, skriftlig; han vandt derfor rigtig nok ved den uventede Forandring, thi var Sagen bleven ført skriftlig, saa havde jeg nu havt hans Forsvar, hvad jeg saa inderlig ønskede. — Imidlertid gjorde denne Action, at man blev tilbageholden, i at understøtte mig til min Embedsgjelds Ufbetaling, i hvormegret mine store Belyndere de Herrer Kammerherre og Generaltoldkammer=Deputeret v. Oldenburg og Kjøbenhavns Universitæts Senior Conferentsraad Dr. og Professor Juris Primarius Schlegel i saa Henseende arbejdede for mig, og i hvor end flere Belyndere, selv mellem Theologer, jeg just ved disse, af Generalprocureuren saa dybt nedsatte, Afhandlinger fik, og end i Dag har, hvilke have givet mig Beviser paa hvormegret de agte min Lærdom og ikke almindelige Flittighed. Et Aars Fængsel i Castellet *) var da Følge af denne Unskuelse af mine Af-

*) I Følge allernaadigst Formildelse; thi i Høiesteret blev jeg dømt til tre Aars Landsflygtighed.

handlinger. Men da jeg saa, efter dette Aars Ud-
løb, endelig kom paa fri Fod, var jeg uden Umbe-
de, uden at have Andet at leve af, end hvad jeg
mod de 70 Aar kunne fortjene ved egen Flid. Jeg
kom som fri Mand saaledes i en virkelig mere træns-
gende Stilling, end jeg havde været som Fange. *)
Thi foruden det lidet Bisse man har i sidste Stil-
ling, saa vedblev jeg min literaire Flid, og var i
flere Aar Den der fornemmelig arbejdede i Overkrigs-
commiffair Østø Archiv, som jeg og ved læstes med
megen Bifald. Jeg var nu under Censur, men al-
tid under meget liberale Censorer, som det Meget, jeg
i alle disse Aar har lige til dette Aar skrevet, viser.
Og som fri Mand vedblev jeg altsaa min literaire
Flid; men hvor lidet tjenes i Danmark paa lærde Ar-
bejder ved deres Uffættning, saa har jeg videnskabelige
Belyndere, der ved det og kjende min Stilling, og
derfor hver Gang, jeg leverer dem et nyt literært Ar-
bejde, erstatte mig Savnet af andre Kjøbere. Af
disse Belyndere, der overalt ved flere Leiligheder have
viist og vise deres Godhed for mig, skylder jeg for-
nemmelig her med dyb Taknemmelighed at nævne:

*) Hidtil har jeg da ikke heller kundet paa egen Bekost-
ning besøgt min ved Sjyllands Vesterkant bosatte Son,
som jeg i 15 Aar ikke har seet. Thi mine her Ester-
ladte skulde dog imidlertid leve. Hans Børn kjender
jeg ikke, og har ikke Raad til at holde til Studerin-
ger, saa at det B a d e n s k e Navn uddøer i Videnskaberne,
hvor det dog over 200 Aar har været hæderlig bekjendt.

Hans Høigrevelige Excellence Geheime Stats- og Finants-Minister v. Moltke, Conferentsraad Directeur og Danebrogordens-Commandeur v. Holten, og hidtil værende Kobbersmed-Mester, nu alene Borger i Kjøbenhavn, Hr. Nyholm, en sjælden oplyst Haandværker, men hvis kjæreste Tidkort altid har været Læsning, uden at han derfor glemte sin Profession. — Men nu, paa to Maaneder nær, de 72 Aar, og især i sidste halve Aar følende min Alder, vil mine fremtidige literaire Arbeider kun blive faa, og de ville blive ingen, naar jeg ikke i en Række af 51 Aar havde i Excerpter opbevaret, hvad jeg især, for til mine Arbeider at bruge, vilde opbevare i min Erindring. Skjønt jeg af disse har brændt mange, som jeg ikke var for, at de skulde findes efter min Død, saa tvivler jeg alligevel paa, at nogen Kjøbenhavns Lærd, der udelukkende kan leve i utrængende Raar for Vidensfaberne, har saamange Excerpter. Derfor kunde jeg og i færre Aar, end jeg ellers ville have kundet, levere nin fem Dele i 8. udgjørende Danmarks Riges Historie, hver Deel paa 500 til 600 Sider, nemlig fra 27 Mai 1829 til 31 Decbr. 1831. Bistnok understøttedes jeg under Arbeidet, men sandelig ikke med flere hundrede Rbdlr., end Forfatteren og Forlaggeren (min Histories Forlagger fik aldeles intet) har faaet tusinde Rbdlr. for den mislykkede famøse Danske Ordbog. I øvrigt see man Gustav Ludvig Badens Gjenmæle paa Hr. Justitsraad Molbechs Unmældelse i Maanedsskriftet for Literatur o. s. v. af Førstes Danmarks Riges Historie. Kbhvn. 1834 i den Schubotzke Boghandel. Videre ikke om dens

ne Historie, som jeg er stolt af, har og den Fernois-
 elle jævnlig at erfare, at i hvor megen Umage, man
 har gjort sig for at nedsette den, saa læses den af
 Mange, selv af Evenske, med Behag. Da min
 Danmarks Historie kun gaar til Christian VI
 Dod, saa har jeg siden fortsat den, skjønt efter en
 ganske anden Plan i: Danmarks og Norges
 Kong Frederik V Regjerings Aarbog.
 Kbhvn. 1832 og Danmarks og Norges K.
 Christian VII Regjerings Aarbog fra 14
 Januar 1766 til 14 April 1784. Kbhvn.
 1833. Begge Aarbøger faaes i den Schubots-
 ske Boghandel paa Børsen. *) Hr. Dr. Høst er
 bleven meget vred over hvad jeg i disse Aarbøger har
 anført med hans Dom over Enkedronning Juliane
 Marie og Gamle Guldberg. Fer at han ikke
 skulde blive syg igjen, som jeg ei ville have paa min
 Samvittighed, svarede jeg ham ikke. Men jeg tillas-
 der mig her at henvise til hvad jeg i Christian
 VII Aarbog har sagt om allerhøistbemeldte Dronning,
 nemlig P. 2 til 4. Høsts Beretning i hans Ent-
 wurf einer Geschichte der Dänischen Monarchie unter
 der Regierung Christian VII, rober, hvor det gjæl-
 der det Guldbergske Ministerium, Ondskab. Jeg
 har dyb Hoiagtelse for Dne Høegh Guldberg
 som Lærd. At han selv i Statsvidenskaber var
 hjemme, det viser hans Philodanus og flere hans
 Skrifter, som hans skønne Uzan eller den fra

*) Efter disse Aarbøgers Plan har jeg i Haandskrift liggende
 de Danmarks Aarbøger fra Enevældet 1660 til Nutiden.

Gjæld udfriede Første. Men vist, at der i hans Ministerium begikkes flere Statsfeil, som jeg og i min Aarbog har bemærket, men saa, at Læseren kan see, mine Bemærkninger ikke ere af Ondskab, men af min Lyst til frimodig at sige Sandhed; jeg har derfor og gjort Erindring med dette Ministeriums ikke saa passende Benævnelse af det Guldbergske; thi uægtelig at Guldberg var intet mindre end uafhængig, hvorpaa jeg ligeledes i Aarbogen har anført Exempler. — Saavidt om Dr. Høst's Anfald.

. Og hermed Nok af mine Levnetsomstændigheder, der, om maaskee i dem skulle findes et enkelt umildt Ord eller Udtryk, tør hos den upartiske Læser finde Undskyldning. — Jeg er mig imidlertid bevidst at have skrevet med muligste Koldfindighed, og som Mottoet her paa Titelbladet siger: Sine studio et ira o: uden vrede &c. Min Hensigt, med hvad jeg her har fortalt, var og er ingen anden, end den jeg har opgjven her i Begyndelsen. At undskyldte, ikke at forsvare mig, har jeg her søgt.

Kjøbenhavn den 24 Decbr. 1835.

Gustav Ludvig Baden.